

Sp. zn.: **6S/43/2017**
IČS: **7017200305**

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Mihalčinovej a sudcov JUDr. Milana Končeka a JUDr. Evy Baranovej v právnej veci žalobcu ..., zast. ..., proti žalovanému Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, Prievozská 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0312/99/2016 z 1.3.2017 takto

r o z h o d o l :

- I. Žalobu z a m i e t a .
- II. Žalobcovi n e p r i z n á v a právo na náhradu trov konania.

O d ô v o d n e n i e

1. Žalobca žiadal preskúmať rozhodnutie žalovaného č. SK/0312/99/2016 z 1.3.2017, ktorým podľa § 59 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. Správny poriadok zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj č. P/0472/08/15 z 24.3.2016, ktorým bola žalobcovi S... pre porušenie povinnosti dodávateľa podľa § 12 ods. 2 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v nadväznosti na § 12 ods. 7 zákona, v zmysle ktorého je dodávateľ povinný zabezpečiť, aby ním predávaný výrobok bol zreteľne označený údajmi o výrobcovi alebo aj o

dovozcovi, nakoľko v čase kontroly sa v ponuke na predaj nachádzalo 16 druhov výrobkov v celkovej hodnote 1.590,90 Eur, u ktorých boli zistené nedostatky v plnení informačných povinností, a to chýbajúce označenie údajmi o výrobcovi alebo aj o dovozcovi, uloženú pokutu vo výške 500,- Eur potvrdil.

2. Z obsahu pripojených spisov vyplýva, že dňa 10.11.2015 bola inšpektormi Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj vykonaná kontrola v prevádzkarni VO - textil, obuv, hračky, drogéria, darčeky, domáce potreby, galantéria, Rastislavova 93, Košice. Vykonanou kontrolou bolo zistené, že žalobca nezabezpečil dodržanie povinnosti podľa § 12 ods. 2 zák.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého je predávajúci povinný zabezpečiť, aby ním predávaný výrobok bol zreteľne označený informáciami podľa osobitného predpisu v nadväznosti na § 12 ods. 7 zákona, v zmysle ktorého sa povinnosť podľa ods. 2 primerane vzťahuje aj na výrobcu, dovozcu a dodávateľa, nakoľko v čase kontroly sa v ponuke na predaj nachádzalo 16 druhov výrobkov v celkovej hodnote 1.590,90 Eur, u ktorých boli zistené nedostatky v plnení informačných povinností, a to chýbajúce označenie údajmi o výrobcovi alebo aj o dovozcovi. S uvedeným nedostatkom sa v čase kontroly v ponuke na predaj nachádzali tieto druhy výrobkov:

- 15 ks dámska kabelka, kód 5103100520 á 6,00 Eur/ks,
- 12 ks dámska kabelka, kód 0010480 art. 8472 á 4,80 Eur/ks,
- 56 ks dámska skladacia kabelka á 0,45 Eur/ks,
- 28 ks dámska kabelka spoločenská, kód 81281100380 á 3,80 Eur/ks,
- 31 ks dámska kabelka Black 0-274 á 5,80 Eur/ks,
- 41 ks dámska plážová kabelka 100220 á 2,20 Eur/ks,
- 18 ks dámska plážová kabelka 100240 á 2,40 Eur/ks,
- 46 ks obrus stolový (rôzne motívy) á 4,50 Eur/ks,
- 150 párov vložky do topánok (rôzne veľkosti) zateplené á 0,65 Eur/pár,
- 308 párov vložky do topánok (rôzne veľkosti) á 0,65 Eur/pár,
- 20 ks dekoračná figúrka v tvare psíka á 0,60 Eur/ks,
- 24 ks dekoračná figúrka v tvare Eiffelova veža á 0,40 Eur/ks,
- 3 ks dekoračné sošky anjelov á 7,00 Eur/ks,
- 36 ks dekoračná deka, kód 100480 á 4,80 Eur/ks,
- 26 ks dámsky pulóver á 8,40 Eur/ks,
- 50 ks detská čiapka v tvare opice á 1,20 Eur/ks.

Vyššie uvedené výrobky neboli označené žiadnym spôsobom, údajom o výrobcovi alebo aj o dovozcovi. Z vykonanej kontroly bol vyhotovený inšpekčný záznam zo dňa 11.11.2015. S obsahom záznamu bola oboznámená predavačka ..., ktorá mu porozumela a uviedla, že záznam odovzdá majiteľovi. Inšpekčný záznam aj podpísala. Žalobca sa k oznámeniu o začatí správneho konania vo veci písomne vyjadril, v ktorom uviedol, že jeho konatelia nerozumejú celkom dobre slovenskému jazyku, v ktorom je správne konanie vedené, a v plnom rozsahu rozumejú iba vietnamskému jazyku. Ďalej uviedol, že údaje zistené kontrolným orgánom nie sú relevantné s ohľadom na určenie zodpovednej osoby, nakoľko označenie výrobkov tak, ako to uvádza správny orgán, sa na neho nevzťahuje v tomto konaní. Kontrolovaná osoba, teda on nie je predávajúcim, a správny orgán v oznámení o začatí správneho konania nezdôvodnil určenie a postavenie kontrolovanej

osoby a primeranosť povinnosti vzťahujúci sa na účastníka konania. Z uvedeného dôvodu žiadal konanie zastaviť.

3. Na základe takto zisteného skutočného stavu veci prvostupňový správny orgán - Slovenská obchodná inšpekcia, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre košický kraj rozhodnutím č. P/0472/08/15 z 24.3.2016 uložil žalobcovi ako účastníkovi konania pre porušenie povinnosti dodávateľa podľa § 12 ods. 2 zák. č. 250/2007 Z.z. v nadväznosti na § 12 ods. 7 uvedeného zákona, v zmysle ktorého je dodávateľ povinný zabezpečiť, aby ním predávaný výrobok bol zreteľne označený údajmi o výrobcovi alebo aj o dovozcovi, nakoľko v čase kontroly dňa 11.11.2015 sa v ponuke na predaj nachádzal 16 druhov výrobkov v celkovej hodnote 1.590,90 Eur, u ktorých boli zistené nedostatky v plnení informačných povinností, a to chýbajúce označenie údajmi o výrobcovi alebo aj o dovozcovi pokutu vo výške 500,- Eur.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vykonanou kontrolou bolo porušenie zákonom stanovených informačných povinností vo vzťahu k vyššie špecifikovaným 16 druhom výrobkov spoľahlivo preukázané. Z obsahu inšpekčného záznamu je jednoznačne zrejmé, že v kontrolovanej prevádzkarni prevádzkovanvej účastníkom konania bol v čase kontroly vykonávaný predaj len subjektov s oprávnením k podnikateľskej činnosti. Z uvedeného dôvodu teda účastník konania nevystupuje v postavení predávajúceho, ale v postavení dodávateľa, t.j. podnikateľa, ktorý priamo alebo prostredníctvom iných podnikateľov dodáva predávajúcemu výrobok. Kontrolou dodržiavania povinností, ktoré uvedenému subjektu zákon ukladá, bolo zistené, že účastník konania ako dodávateľ nedodržiaval povinnosť vyplývajúcu mu z § 12 ods. 2 zákona v nadväznosti na § 12 ods. 7 zákona, t.j. nezabezpečil, aby ním predávané výrobky boli zreteľne označené údajmi o výrobcovi alebo o dovozcovi, pričom nesplnením uvedenej povinnosti bolo zistené celkom vo vzťahu k 16 druhom vyššie špecifikovaných výrobkov nachádzajúcich sa v čase kontroly v ponuke na predaj, resp. dodávku predávajúcim (prípadne iným dodávateľom). Uvedené kontrolné zistenia účastník konania žiadnym relevantným spôsobom nespochybnil. Pre posúdenie veci je rozhodujúci skutkový stav zistený v čase kontroly, z ktorého jednoznačne vyplýva záver o porušení uvedených povinností, t.j. povinností zabezpečiť, aby výrobok bol zreteľne označený údajmi o výrobcovi alebo aj o dovozcovi. Uvedenú povinnosť vyplývajúcu zo zákona o ochrane spotrebiteľa viaže citovaný zákon okrem iného aj na dodávateľa, ktorým je v zmysle § 2 písm. e/ cit. zák. účastník konania, preto účastník konania zodpovedá za zistený nedostatok na základe objektívnej zodpovednosti. Námietku účastníka konania týkajúcu sa rozsahu povinnosti, ktoré zákon ukladá dodávateľovi, správny orgán s poukazom na vyššie uvedené považuje za neopodstatnenú.

5. Ako nedôvodné vyhodnotil tiež tvrdenie účastníka konania, v zmysle ktorého mu neboli doručené podklady pre správne konania, ako aj ďalšie ním uvádzané námietky. Účastník konania disponuje podkladmi pre vydanie rozhodnutia, keďže rovnako ako správny orgán má k dispozícii inšpekčný záznam z vykonanej kontroly, v ktorom je kontrolou zistený skutkový stav zdokumentovaný. Správny orgán dodáva, že v čase kontroly prítomná dotknutá osoba - predavačka, ktorá bola s obsahom inšpekčného záznamu riadne oboznámená, kontrolné zistenia žiadnym spôsobom nenamietala a vo vysvetlivke uviedla, že záznam odovzdá majiteľovi. Inšpektori SOI vykonávajú v obchodných prevádzkach kontroly za účelom zistenia, či predávajúci dodávateľia, výrobcovia, resp. dovozcovia dodržiavajú

povinnosti a zákazy vyplývajúce im zo zákona o ochrane spotrebiteľa alebo právnych aktov Európskych spoločenstiev v oblasti ochrany spotrebiteľa. Kontrola bola vykonaná v súlade so zák. č. 125/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Kontrola spočívala v porovnaní kontrolou zisteného skutkového stavu so stavom predpísaným. Vyhodnotením tohto porovnania je výsledok kontroly, z ktorého musí byť jednoznačne zrejmé, či zistený skutkový stav v čase kontroly vyhovoval alebo nevyhovoval predpísanému stavu. V danom prípade bolo vykonanou kontrolou porušenie stanovenej povinnosti dodávateľa jednoznačne preukázané. Dodáva, že v čase kontroly v kontrolovanej prevádzkarni účastníka konania bola riadne vykonávaná prevádzková činnosť, čo považuje správny orgán za podstatné pre zistenie a zdokumentovanie skutkového stavu. Osobná neúčast' účastníka konania v prevádzkarni pri kontrole, t.j. zisťovaní skutkového stavu je podľa jeho názoru dôvodom pre ním navrhované zastavenie správneho konania. Účastník konania vo svojom vyjadrení poukazuje na potrebu svojej osobnej účasti pri vykonávaní „niektorých určitých úkonov“ požiadavka ich vykonania zákonným spôsobom, resp. požiadavku ich vykonania ako takú. Účastník konania však vo svojom vyjadrení uvedené úkony bližšie nešpecifikuje. Napriek tomu správny orgán považuje za potrebné uviesť, že bol tak v štádiu samotnej kontroly, t.j. v inšpekčnom zázname, ako aj v rámci správneho konania (v písomnom vyhotovení oznámenia o začatí správneho konania) riadne poučený o svojich právach, a to najmä o možnosti podať písomné námietky proti opatreniu na mieste, ktorým mu bola v zmysle § 6 ods. 1 písm. d/ zák.č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov záväzným pokynom nariadená povinnosť v určenej lehote doznačiť výrobky údajmi o výrobcovi alebo aj o dovozcovi alebo o dodávateľovi. Účastník konania bol taktiež riadne poučený o svojom práve vyjadriť sa k dôvodom konania začatého z podnetu správneho orgánu, pričom účastník konania toto svoje právo aj využil. Tvrdenie týkajúce sa nedostatočného porozumenia slovenskému jazyku konateľmi spoločnosti, ktorému podľa svojho vyjadrenia „nerozumejú celkom dobre“ považuje správny orgán za účelové. Obsah a forma vyjadrenia účastníka konania k oznámeniu o začatí správneho konania vlastnoručne ním podpísané nevzbudzuje žiadne pochybnosti o dostatočnej úrovni porozumenia úradného jazyka, v ktorom je predmetné vyjadrenie vyhotovené. Na základe vyššie uvedenej skutočnosti, nakoľko skutkový stav zistený v čase kontroly po porovnaní so stavom, ktorý je vyžadovaný všeobecne záväzným právnym predpisom, bol spoľahlivo vyhodnotený ako stav protiprávny.

6. V zmysle § 24 ods. 1 zákona je správne orgánu uložená obligatórna povinnosť pristúpiť k uloženiu sankcie predávajúcemu za porušenie povinnosti podľa cit. zák., ktoré v danom prípade bolo preukázané. Pri určení výšky pokuty bolo v zmysle § 24 ods. 5 zákona prihliadnuté najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti vzhľadom na to, že účastník konania ako dodávateľ nezabezpečil splnenie informačných povinností v zákonom stanovenom rozsahu, a to vo vzťahu k 16 druhom výrobkov v celkovej hodnote 1.590,90 Eur. Pokuta môže v zmysle § 24 ods. 1 zákona byť uložená až do výšky 66.400,- Eur. V danom prípade bola uložená na dolnej hranici zákonom stanovenej lehoty, ktorú výšku považuje za primeranú a má za to, že uloženie pokuty bude mať nielen sankčný, ale najmä preventívny účinok.

7. Proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podal odvolanie žalobca, v ktorom uviedol, že správny orgán mylne aplikoval právne predpisy, nedostatočne a

neobjektívne zistil a hlavne nezdôvodnil v rozhodnutí primeranosť povinností uvedených v § 12 ods. 2 zákona pre kontrolovaného účastníka konania. Tvrdí, že pri kontrole nedostatočne zistil skutkový stav, keď ďalej nezisťoval dodávateľa kontrolovaných výrobkov pre účastníka konania za účelom zistenia, či aj tento dodávateľ nespĺnil požiadavky cit. zák. Rozhodnutie neobsahuje dôležité zistenia pre vyvodenie sankcie, a to skutočnosť, kde sa kontrolované výrobky nachádzali v čase kontroly, či boli v ponuke na predaj, či boli pripravené priamo na distribúciu, resp. sa nachádzali na mieste, kde sa distribúcia výrobkov nevykonáva. Výrobky mohli byť ešte v štádiu dopĺňovania potrebných a požadovaných údajov. Správny orgán v podklade pre rozhodnutie neuvádza presný opis miesta, kde sa kontrolované výrobky nachádzali v čase kontroly a taktiež neuviedol v podkladoch pre rozhodnutie, ani v samotnom rozhodnutí, na predaj komu mali byť predmetné výrobky ponúknuté. Správny orgán pri zisťovaní a posudzovaní spáchania správneho deliktu dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a na základe toho vec nesprávne právne posúdil. Správny orgán nedostatočným a neobjektívnym spôsobom zabezpečil dôkaz o mieste uskladnenia a v odôvodnení rozhodnutia neuviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, pričom zoznam týchto podkladov mal správny orgán uviesť do odôvodnenia rozhodnutia, čo je v danom prípade v rozpore s § 47 ods. 3 Správneho poriadku. Rozhodnutie neurčilo jednoznačne, čoho sa a akého konania mal dopustiť a v čom spáchaný delikt spočívať, keď hlavnou činnosťou správneho orgánu je ochrana oprávnených záujmov spotrebiteľov a nie dodávateľov. Nie je postačujúci len odkaz na čas skutku, nakoľko v čase kontroly je čas niekoľko hodín a v tomto čase mohlo dôjsť ku skutočnostiam, že zadokumentovaný stav mohol byť v inom čase, ako aj v čase kontroly úplne iný a pre neho priaznivejší. Poukázal na Článok 34 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého sa občanom patriacim k národnostným menšinám alebo etnickým skupinám za podmienok stanovených zákonom zaručuje právo používať ich jazyk v úradnom styku v spojení s čl. 37 ods. 4 Ústavy SR, kde je deklarované, že kto vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa vedie konanie, má právo na tlmočníka, to znamená, že v danom prípade si správny orgán nespĺnil svoju zákonnú povinnosť viesť konanie za prítomnosti tlmočníka, čím boli porušené jeho procesné práva. Tvrdí, že správny orgán žiadnym spôsobom nedokázal mu porušenie § 12 ods. 2, 7 zákona. Tvrdí, že porušenie § 6 ods. 2 zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu, keď inšpektori neoznámili ústne kontrolovanej osobe opatrenia podľa ods. 1. V závere napadá voľnú úvahu správneho orgánu, keď tento neurčil dĺžku protiprávneho stavu, závažnosť a následky odôvodňuje príliš tvrdo a nad rámec zákona nevyhodnotil jeho pohnútky spôsob spáchania deliktu či vzal do úvahy, že ide o prvý alebo opakovaný nedostatok. Tvrdí, že výška uloženej pokuty je nepreskúmateľná pre nedostatok dôvodov. Rozhodnutie považuje za nezákonné a žiadal, aby ho odvolací orgán zrušil v celom rozsahu.

8. Žalovaný rozhodnutím č. SK/0312/99/2016 z 1.3.2014 podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 5/0472/08/15 z 24.3.2016 potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia k námietkam žalobcu ohľadne toho, či mu bolo možné uložiť sankciu, uviedol, že žalobca ako dodávateľ v zmysle § 2 písm. e/ zákona o ochrane spotrebiteľa za zistené nedostatky v plnom rozsahu zodpovedá a nemôže sa viniť z porušenia § 12 ods. 2 v nadväznosti na § 12 ods. 7 Zákona o ochrane spotrebiteľa s poukazom na ostatné subjekty, keďže jeho zodpovednosť je objektívna. Je povinný po celý čas výkonu svojej podnikateľskej činnosti dodržiavať všetky právne predpisy vzťahujúce sa na ochranu spotrebiteľa vrátane zákona o ochrane spotrebiteľa. Nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že rozhodnutie neobsahuje dôležité zistenia pre vyvodenie sankcie, a to skutočnosť, kde sa kontrolované výrobky nachádzali v čase kontroly. Uviedol, že inšpektori

vykonali kontrolu na základe inšpekčného záznamu 10.11.2015, pričom inšpekčný záznam bol spísaný, prerokovaný a podpísaný 11.11.2015 na Inšpektoráte SOI Košice. V rámci kontroly, ako to vyplýva z inšpekčného záznamu bola prítomná zamestnankyňa žalobcu, ktorá inšpekčný záznam aj podpísala a opatrla odtlačkom pečiatky žalobcu. Žalobca námietky voči inšpekčnému záznamu napriek poučeniu o možnosti podať písomné námietky do troch dní od jeho doručenia nevzniesol a neuviedol ich ani vo vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania.

9. K námietke, že správny orgán neuviedol v rozhodnutí na predaj komu mali byť predmetné výrobky poukázané, uviedol, že z obsahu inšpekčného záznamu jednoznačne vyplýva, že výrobky boli určené len na predaj subjektom s oprávnením k podnikateľskej činnosti. Preto žalobca v konaní nevystupuje v postavení predávajúceho, ale v postavení dodávateľa, t.j. podnikateľa.

10. Nestotožňuje sa s námietkou žalobcu o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia, keď správny orgán neuviedol konkrétny zoznam podkladov. Uviedol, že z rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že hlavným podkladom pre rozhodnutie bola kontrola vykonaná inšpektormi SOI 10.11.2015. Výstup z kontroly tvorí inšpekčný záznam, ktorý mal k dispozícii aj žalobca, v ktorom je uvedené aj miesto uskladnených kontrolovaných výrobkov. Poukázal aj na ust. § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v ktorom je uvedené, Čo má obsahovať odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a obsah odôvodnenia rozhodnutia tomu zodpovedá.

11. K námietke, že správny orgán nenariadil pred vydaním rozhodnutia ústne pojednávanie, poukázal na ust. § 21 ods. 1 Správneho poriadku, v zmysle ktorého správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci. Najmä, ak sa tým prispeje k jej objasneniu alebo ak to ustanovuje osobitný predpis. Na konanie o správnom delikte sa v danom prípade vzťahuje osobitný zákon, ktorým je Zákon o ochrane spotrebiteľa, ktorý povinnosť nariadiť ústne pojednávanie správneho orgánu neukladá, a subsidiárne Správny poriadok, ktorý vyžaduje pojednávanie nariadiť len ak to vyžaduje povaha veci. Posúdenie vhodnosti, resp. potreby nariadenia ústneho pojednávania neprislúcha účastníkovi konania, ale správneho orgánu, a to len vtedy, pokiaľ bude mať ústne pojednávanie svoje opodstatnenie.

12. K námietke v súvislosti s konštatovaním, že boli porušené procesné práva žalobcu vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, k spôsobu jeho zistenia, uviedol, že vo vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania žalobca nežiadal nariadenie vo veci pojednávania, ale žiadal, aby konanie bolo zastavené. On ako odvolací orgán zvážil, či by nariadenie ústneho pojednávania bolo bývalo prispelo k objasňovaniu veci. Dospel k názoru, že ani ak by vo veci bolo nariadené ústne pojednávanie, nič by sa nezmenilo ohľadne skutkového stavu, ktorý bol zistený v čase kontroly vykonanej inšpektormi SOI, kedy inšpektori zistili porušenie § 12 ods. 2 v spojení s § 12 ods. 1 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Tento jeho záver potvrdzuje aj rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 4Sžo/262/2015 z 1.12.2016, keď ... „správny orgán sa má riadiť Správnym poriadkom a teda nariadiť ústne pojednávanie len v prípade, ak tak ustanovuje osobitný predpis, alebo v prípade ak to vyžaduje povaha veci. Preto v preskúmanom prípade rozhodnutiami a postupom správnych orgánov nebola žalobcovi odmietnutá spravodlivosť (denegatio iustitiae). Najvyšší súd zdôrazňuje, že v

konaní o správnych deliktoch sa v plnom rozsahu uplatňuje zásada písomnosti konania. Naviac žalobca mal možnosť navrhnúť a dožadovať sa okrem iného aj ústneho pojednávania, čo však nespravil...“ Účastník konania mal možnosť navrhovať dôkazy či inak hájiť svoje práva. V reakcii na oznámenie o začatí správneho konania zaslal písomné vyjadrenie a prvostupňový správny orgán s obsahom jeho vyjadrenia sa vyporiadal v odôvodnení rozhodnutia.

13. K námietke žalobcu, že nie je postačujúci len odkaz na čas skutku, lebo v čase kontroly je čas niekoľkých hodín, uviedol, že vo výroku rozhodnutia je jednoznačne určený dátum kontroly 10.11.2015, pričom v inšpekčnom zázname je uvedený aj presný čas začatia kontroly o 9.40 hod. K samotnému vymedzeniu času spáchania správneho deliktu uviedol, že vo výroku je uvedený dátum vykonanej kontroly, v čase ktorej bolo zistené porušenie zákona a má za to, že takto určený čas vo výroku je postačujúci. Poukázal pritom na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 6Sžo/34/2013 z 22.2.2013, keď Najvyšší súd SR potvrdil dostatočnosť výrokovej časti preskúmaného rozhodnutia, ktorý čas spáchania iného správneho deliktu vymedzil v rozhodnutí dňom vykonania kontroly. Podľa názoru príslušného krajského súdu výroková časť napadnutého rozhodnutia v spojitosti s ostatnými náležitosťami bola formulovaná presne, úplne a dostatočne určito spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným, pričom Najvyšší súd SR uvedený právny názor potvrdil. Dostatočnosť výrokovej časti rozhodnutia v otázke vymedzenia času spáchania deliktu dňom vykonania kontroly bola potvrdená aj rozsudkom Najvyššieho súdu SR č.k. 6Sžo/33/2014, v ktorom súd uviedol: „z uvedeného je zrejmé, že žalovaný vo výroku jasne opísal porušenie právnych povinností kladených žalobcovi za vinu, ktoré boli zistené kontrolou dozorujúceho orgánu v presne určených dňoch a v presne určených prevádzkarniach žalobcu. Takto špecifikovaný výrok dostatočne identifikuje porušenie právnych povinností žalobcu tak, aby nemohol byť zameniteľný s iným aj v budúcnosti nastalých okolností z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie dvojitého postihu pre rovnaký skutok pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej pre určenie rozsahu dokazovania ako aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Napokon samotný žalobca v administratívnom konaní vzhľadom k charakteru jeho ochrany nemal pochybnosti o nedostatku alebo nesprávnej špecifikácii skutku (času, priestoru, spotrebiteľských zmlúv a pod.), ktorými sa mal dopustiť porušenia právnych povinností kladených mu dozorujúcim orgánom za vinu. V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že pokiaľ aj orgány inšpekcie v administratívnom konaní o zisťovaní a sankcionovaní správneho deliktu postupujú analógiu legis podľa trestnoprávnej úpravy, to neznamená, že trestnoprávnu úpravu aplikuje doslovne, pretože pre ich postup a rozhodovanie je základným hmotnoprávnym predpisom Zákon o ochrane spotrebiteľa a procesným správny poriadkom.“ Kontrola SOI spočívala v porovnaní zisteného skutkového stavu so stavom predpísaným a na základe podkladov bola v čase kontroly v kontrolovanej prevádzkarni žalobcu riadne vykonávaná prevádzková činnosť, čo považuje za podstatné pre zistenie a dokumentovanie skutočného stavu.

14. K námietke, že správne orgány si nespĺnili svoju zákonnú povinnosť viesť konanie za prítomnosti tlmočníka, pričom sa odvoláva na čl. 34 ods. 2 písm. b/ a čl. 47 ods. 4 Ústavy SR, uviedol, že Ústava SR v čl. 34 ods. 2 písm. b/ občanom patriacim k národnostným menšinám alebo etnickým skupinám sa za podmienok ustanovených zákonom zaručuje okrem práva na osvojenie si štátneho jazyka aj právo používať ich jazyk v úradnom styku. Občan SR, ktorý je osobou patriacou k národnostnej menšine a ktorý má právo používať jazyk

národnostnej menšiny podľa osobitného predpisu, má právo v obciach vymedzených osobitným predpisom konať pred správnym orgánom v jazyku národnostnej menšiny. Žalobca mal možnosť domáhať sa svojich práv len na základe čl. 47 ods. 4 Ústavy SR, pričom sám v písomnom vyjadrení uviedol: „že jeho konatelia nerozumejú celkom dobre slovenskému jazyku, v ktorom je správne konanie vedené¹. Z uvedeného výroku žalobcu a konštantnej judikatury súdov potvrdzovanej ústavným súdom SR vyplýva, že porušenie práva teda nie je možné subsumovať ani podľa čl. 47 ods. 4 Ústavy SR, keďže nie je podstatné, že účastník konania by rozumel lepšie v inom jazyku ako v tom, v ktorom sa konanie vedie, ale aby účastník konania rozumel podstate a matérii konania, ktoré sa proti nemu viedlo. Stotožňuje sa s názorom prvostupňového správneho orgánu, keď konštatuje, že z vyjadrenia žalobcu s vlastnoručným podpisom konateľa nevzbudzuje žiadne pochybnosti o dostatočnej úrovni porozumenia úradného jazyku, v ktorom je predmetné vyjadrenie vyhotovené. Vo vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania žalobca mal možnosť požiadať o zabezpečenie tlmočníka, ale túto možnosť nevyužil. Žalobca vykonáva na území SR podnikateľskú činnosť už od 1.1.2008 a písomné odvolanie podal priamo žalobca, nie prostredníctvom zástupcu, bolo napísané v slovenskom jazyku s plným porozumením správnych deliktov, za ktorých je zo strany SOI sankcionovaný, z čoho možno usúdiť, že jeho námietka je účelová.

15. Nestotožňuje sa s tvrdením žalobcu, že o vykonaných dôkazoch sa dozvedá až z odôvodnenia rozhodnutia, pretože inšpekčný záznam ako hlavný podklad rozhodnutia v danej veci bol odovzdaný zamestnancovi žalobcu. Zamestnanec žalobcu bol s obsahom inšpekčného záznamu oboznámený a sám do inšpekčného záznamu uviedol, že záznam odovzdá majiteľovi. Žalobca ako účastník konania mal možnosť na druhý deň odo dňa vykonania kontroly zúčastniť sa spísania a prerokovania inšpekčného záznamu. Túto možnosť však nevyužil.

16. K tvrdeniu, že výsluch svedka bol vykonaný bez účasti tlmočníka, uviedol, že zamestnanec žalobcu sa práva na tlmočníka nedožadoval, inšpekčný záznam na znak súhlasu podpísal a toto tvrdenie považuje za účelové s cieľom vyhnúť sa zákonnej povinnosti niesť zodpovednosť za porušenie zákona. Žalobca sa v priebehu správneho konania nedomáhal výsluchu svedka zamestnanca. Kontrola bola vykonaná v prevádzkarni žalobcu, kde žalobca osobne účastný nebol, ale počas kontroly v prevádzkarni žalobcu bol prítomný jeho zamestnanec, ktorý zistenie z uvedenej kontroly na znak súhlasu podpísal a opatril odtlačkom pečiatky svojho zamestnávateľa, t.j. žalobcu, čo je nepochybné, že tento zamestnanec bol poverený prevádzkou podniku. Nepovažuje za potrebné nariadovať vo veci výsluch žalobcu a svedka a ich následnú konfrontáciu, nakoľko žalobca počas výkonu kontroly nebol na mieste jej výkonu. Pri kontrole bol objektívne zistený skutkový stav pri osobnej účasti zamestnanca žalobcu.

17. K námietke žalobcu, že bolo potrebné nariadiť ústne pojednávanie a odkazuje pritom na nález ÚS SR č. 231/2010. žalovaný poukazuje na nález Ústavného súdu SR č. II. ÚS 134/2014-19, kde “podľa názoru ústavného súdu v danom prípade neuskutočnenie ústneho pojednávania v konaní pred radou (správnym orgánom) nespôsobuje ujmu požiadavkám podľa Článku 6 ods. 1 Dohovoru spočívajúcich v zachovaní princípu ústnosti, verejnosti a prítomnosti na prerokovaní veci. Správny orgán, akým bola v tomto konkrétnom prípade rada ako orgán výkonnej moci štátu totiž nespĺňal a nespĺňa atribúty nestranného a nezávislého súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Verejné prerokovanie trestného obvinenia,

resp. uskutočnenie ústneho pojednávania pred takýmto orgánom preto nemôže naplniť čl. 6 ods. 4 Dohovoru, ktorý zaručuje takéto prerokovanie pred nestranným a nezávislým súdom (argumetum a simili PL. ÚS 12/97)“.

18. K argumentom žalobcu ohľadne jeho zodpovednosti uvádza, že podľa § 12 ods. 2 v spojení s § 12 ods. 7 Zákona o ochrane spotrebiteľa platí, že „dodávateľ musí zabezpečiť, aby ním predávaný výrobok...“, to znamená, že pri výrobku ustanovuje, že je výrobok predávaný, t.j. ponúkaný subjektu za účelom predaja a nemusí dôjsť k samotnému predaju, t.j. k uskutočneniu kúpy. Opätovne poukázal na to, že žalobca zodpovedá za zistené nedostatky na základe princípu objektívnej zodpovednosti, t.j. bez ohľadu na zavinenie alebo iné okolnosti danej veci. Zodpovedá za protiprávny výsledok. Pre konštatovanie porušenia povinnosti je rozhodujúci skutkový stav zistený inšpektormi SOI počas výkonu kontroly. Uvedený správny delikt patrí medzi ohrozovacie delikty a preto nie je nevyhnutné, aby došlo k poruchovému následku. Stačí, že takýto protiprávny následok reálne hrozí.

19. K tvrdeniu žalobcu o nedodržaní povinností v ust. § 6 ods. 2 Zákona o štátnej kontrole uviedol, že inšpektori SOI ústne oznámili zamestnancovi žalobcu opatrenia podľa ods. 1. Poukazuje na skutočnosť, že žalobcovi nie je uložená pokuta za nevykonanie opatrenia na mieste uloženej na čas po výkone kontroly, ale je pokutovaný za porušenie § 12 ods. 2 v spojení s § 12 ods. 7 Zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré bolo zistené už v čase kontroly.

20. K výške uloženej pokuty uviedol, že v § 24 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa nie je v demonštratívnom výpočte priamo požiadavka na určenie dĺžky protiprávneho stavu. Dôležité bolo najmä zistenie kontroly SOI, že v čase kontroly pretrvával protiprávny stav. Výška uloženej pokuty bola primeraná zisteným nedostatkom. Z ust. § 24 ods. 1 Zákona o ochrane spotrebiteľa vyplýva obligatórna povinnosť orgánu dozoru v prípade zistenia porušenia povinností uložiť sankciu. Správny orgán bol preto nútený uložiť žalobcovi postih. Poukázal aj na požiadavku podľa § 3 ods. 4 druhá veta Správneho poriadku, v zmysle ktorého správne orgány dbajú o to, aby v rozhodnutí o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely. Z uvedeného dôvodu nemohol znížiť výšku uloženej pokuty, nakoľko by potom vybočil z medzí ukladania pokút za obdobné porušenie právneho predpisu. Zároveň dodal, že na to, aby sankcia spĺňala aj represívnu zložku, musí byť citeľná v majetkovej sfére účastníka konania, nakoľko má pôsobiť ako trest (represia) za spáchanie iného správneho deliktu. Ak by táto nebola citeľná, nemožno rozumne očakávať ani naplnenie ďalšej z funkcií pokuty, ktorou je prevencia, a to jednak do vnútra vo vzťahu k zodpovednému subjektu, ktorý si po primerane uloženej sankcii zodpovedajúcej zistenému nedostatku do budúcnosti rozmyslieť, či znovu poruší daný právny predpis, ale aj smerom navonok vo vzťahu k ostatným podnikateľským subjektom, ktorých má odstrašiť od porušovania obdobnej povinnosti. V danom prípade žalobca nesie objektívnu zodpovednosť, t.j. zodpovedá bez ohľadu na zavinenie, z ktorého dôvodu nebolo možné prihliadať na jeho pohnútky. Bolo zohľadnené, že skutok bol žalobcom spáchaný po prvýkrát a má za to, že uložená pokuta bola primeraná.

21. Vo včas podanej žalobe žalobca navrhol rozhodnutie žalovaného č. SK/0312/99/2016 z 1.3.2017 rozhodnutie Inšpektorátu SOI so sídlom v Košiciach pre Košický kraj č. P/0472/08/15 z 24.3.2016 zrušiť, vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil aj náhradu trov konania. Žiadal, aby súd vo veci nariadil pojednávanie.

22. V časti žaloby označenej žalobne dôvody nesprávne právne posúdenie veci žalovaným ex offio uviedol, že za najzásadnejšie nesprávne právne posúdenie veci považuje posúdenie vydania samotného opatrenia na mieste, ktorým bola žalobcovi v zmysle § 6 ods. 1 písm. d/ zák. č. 128/2002 Z.z. záväzným pokynom nariadená povinnosť v určenej lehote doznačiť výrobky údajmi o výrobcovi alebo aj o dovozcovi alebo dodávateľovi. Za podstatnejší nedostatok právneho uváženia považuje skutočnosť, že opatrenie na mieste, ktorým inšpektor nariadil záväzný pokyn žalobcovi ako kontrolovanej osobe vykonať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov nebolo vydané na mieste predaja výrobkov, ale v sídle orgánu dozorca. V konečnom dôsledku kontrolný orgán vydal opatrenie na mieste, ktorým na mieste predaja inšpektor nariadil záväzným pokynom žalobcovi ako kontrolovanej osobe, ktoré v čase a mieste vydania opatrenia miestom v právnom slova zmysle neexistovalo a na tomto mieste bolo opatrenie aj vydávané. Pokiaľ kontrolný orgán vydal opatrenia na mieste, ktoré vydal na mieste v právnom slova zmysle neexistujúcom, t.j. na mieste, kde nemalo byť vydané opatrenie na mieste. Toto opatrenie trpí vadou - absolútny omyl v mieste vydania opatrenia podľa právnej teórie a praxe všeobecných súdov spôsobuje nulitu správneho aktu.

23. V časti nezákonný postup uviedol, že s právnym posúdením a odôvodnením preskúmaného rozhodnutia nesúhlasí. Podľa jeho názoru vzhľadom na závažnosť vydaného opatrenia na mieste, ktorého vydaním uložil povinnosti pre žalobcu a tiež nariadil odstrániť nedostatky v oznámení uvedených druhov tovaru mal kontrolný orgán vydanie opatrenia na mieste zabezpečiť tak, aby sa žalobca aspoň ústne o tomto úkone dozvedel, pričom tento úkon zákonnú podmienku na vydanie opatrenia na mieste nevykonal. Tvrdenie inšpektorov uvedené len v inšpekčnom zázname považoval a považuje za nedostatočné na preukázanie skutočnosti, že predmetné druhy tovarov nemali splniť požiadavky zákona. Kontrolný orgán uložil povinnosti, resp. upovedomil predavačku o informovaní žalobcu s obsahom tohto záznamu, čo považuje za uloženie povinnosti, resp. upovedomenie bez právneho dôvodu. Zamestnanec žalobcu nemá zákonnú povinnosť vykonať pokyny kontrolného orgánu, ktoré sú mu dané bez zákonného dôvodu. Opatrenie na mieste ako aj záväzné pokyny v inšpekčnom zázname boli uložené pre žalobcu, a nie pre zamestnanca žalobcu. Žalovaný sa odvoláva na rýchlosť konania a na hospodárnosť, čo je podľa jeho názoru irelevantné, nakoľko dôvody rýchlosti a hospodárnosti žiadnym spôsobom neodôvodnil a nemôžu byť uprednostňované pred právom účastníka na obhajobu a riadny proces. Z dátumov vydania prvostupňového rozhodnutia a hlavne z dátumu vydania druhostupňového rozhodnutia je zrejmé, že rýchlosť a hospodárnosť konania je pre žalovaného podstatná len pokiaľ to jemu vyhovuje. Podľa jeho názoru konanie kontrolného orgánu so zamestnancom žalobcu ako so žalobcom je postačujúce, ale len do času, kedy kontrolovaná osoba - žalobca nenadobudne postavenie obvineného zo spáchania správneho deliktu, priestupku alebo trestného činu, resp. kým neukladá povinnosti a zákazy pre kontrolovanú osobu. Po nadobudnutí postavenia obvineného už musí žalovaný postupovať v zmysle zákonných postupov daných Trestným poriadkom v zmysle čl. 6 Dohovoru. Správny orgán tak nepostupoval a tým boli porušené jeho práva na riadny proces. Nenamieta skutočnosť, že musí byť prítomný pri výkone kontroly, avšak namieta postup žalovaného pri dokazovaní skutkových zistení z dôkazných prostriedkov a porušovaní práva na jeho obhajobu, keď už pri samotnej kontrole kontrolný orgán vydáva rozhodnutia formou opatrení na mieste ako v danom prípade. Kontrolný orgán ani nezadokumentoval, za koho prítomnosti zisťoval nedostatky opísané v inšpekčnom

zázname. Je len uvedené, že inšpekčný záznam bol pracovníčke žalobcu prečítaný, prerokovaný, čo znamená, že to, čo je uvedené v zázname, nebolo ani pri kontrole, ani v správnom konaní vykonané ako dôkaz. Podľa jeho názoru prečítaním inšpekčného záznamu ako dôkazného prostriedku pred začatím správneho konania tretej osobe a pred obvinením žalobcu nemôže mať povahu dôkazu a nemôže byť v konaní použitý ako dôkaz.

24. V časti žaloby právo konať v materinskom jazyku uviedol: s názorom žalovaného, z akého dôvodu nebolo správne konanie vedené v jazyku, ktorému žalobca, resp. jeho zamestnankyňa rozumejú, nesúhlasí a poukazuje na ust. čl. 2 ods. 2, čl. 47 ods. 4 a čl. 154c Ústavy SR, z ktorých vyplýva, že štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Kto vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa vedie konanie, má právo na tlmočníka. Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol publikovaný pod č. 209/1992 Zb., je súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

25. V časti žaloby označenej právo byť vypočutý - nenariadenie ústneho pojednávania uviedol, že správne orgány nedostatočne odôvodnili a nenariadili ústne pojednávanie vo veci a žalobca sa nemal možnosť vyjadriť k veci ústne. Nebol vo veci vypočutý a uvádza, že v každom správnom konaní o správnom delikte, ktoré má spĺňať požiadavky Dohovoru, je potrebné vykonať ústne pojednávanie pred správnym orgánom prvého stupňa, najmä, keď sa účastník konania ústneho pojednávania nevzdal, naopak, vyvíjať dostatočnú súčinnosť pri správnom konaní za účelom dostatočného a objektívneho objasnenia veci však správny orgán toto jeho právo zamietol bez relevantného odôvodnenia. On ako účastník konania odkázal na potrebu ústneho pojednávania s odkazom na nález Ústavného súdu SR č. 231/2010, ale žalovaný ako odvolací orgán poukazuje na nález Ústavného súdu SR č. II. ÚS 134/2014-19, kde „... podľa názoru ústavného súdu v danom prípade neuskutočnenie ústneho pojednávania v konaní pred radou (správnym orgánom) nespôsobuje ujmu požiadavkám podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru spočívajúcim v zachovaní princípu ústnosti, verejnosti a prítomnosti na prerokovaní veci. Správny orgán, akým bola v tomto konkrétnom prípade rada ako orgán výkonnej moci štátu, totiž nespĺňal a nespĺňa atribút nestranného a nezávislého súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, verejné prerokovanie trestného obvinenia, resp. uskutočnenie ústneho pojednávania pred takýmto orgánom, preto nemôže naplniť čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorý zaručuje takéto prerokovanie pred nestranným a nezávislým súdom.“ Nesúhlasí s odôvodnením žalovaného a uvádza, že práve rozsiahla judikatúra EŠLP ako aj ÚS SR a NS SR poukazujú na povinnosť štátnych orgánov poskytovať rovnaké práva obvineným zo spáchania správnych deliktov a priestupkov ako obvineným z trestného činu. Uvedená povinnosť nie je daná, ak ide len o otázky právneho posúdenia bez dokazovania veci za prítomnosti tretích osôb a za prítomnosti kontrolovaných osôb priamo pri kontrole (všetka judikatúra, na ktorú žalovaný poukazuje v druhostupňovom rozhodnutí). V týchto prípadoch vzhľadom na splývanie úloh „žalobcu“ aj „sudcu“ (v tomto prípade aj úlohy „vyšetrovateľa“) v pozícii správneho orgánu zakotvila Rada Európy ako štandard ochrany práv obvineného v rovine administratívneho konania. Podľa čl. 6 Odporúčania R (91) 1 je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie výboru ministrov Rady Európy č. (77) 31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní. K úvahe žalovaného, či je vhodné, resp. nepovažuje za vhodné nariadiť ústne pojednávanie (§ 21

Správneho poriadku) ako prostriedok na docielenie realizácie uvedených základných princípov práv uvádza, že správna úvaha sa v rámci správneho konania prejavuje vo viacerých smeroch. V prvom rade k nej siahne správny orgán pri hodnotení podkladov rozhodnutia. Na uváženie žalovaného pri posúdení podkladov rozhodnutia a rozhodnutí nariadiť ústne pojednávanie má nadväzovať úvaha pri voľbe výmery sankcie a obzvlášť, ak žalovaný považoval porušenie povinností žalobcom za veľmi závažné. Podľa jeho názoru s poukázaním na právnu náuku žalovaný správnu úvahu o nariadení ústneho pojednávania len zneužil. V tejto súvislosti poukázal na nález ÚS č. 231/2010 ako aj na rozsiahlu rozhodovaciu prax súdov SR: nález ÚS č. 231/2010 z 25.8.2010, rozsudky KS Košice č. 6S/108/2014-52 z 12.3.2015, č. 6S/36/2015-43 zo 16.6.2016, č. 6S/46/2016-62 z 13.10.2015, z ktorých vyplýva, že v zmysle Dohovoru, Ústavy SR, Výboru ministrov Rady Európy č. (91) čl. 1, zásady trestného stíhania je potrebné použiť aj na správne trestanie. V každom správnom konaní o správnom delikte teda má byť nariadené ústne pojednávanie pred vydaním prvostupňového rozhodnutia. Žalovaný sa v rozhodnutí iba formálne odvoláva na znenie § 21 Správneho poriadku a jeho svojvoľný výklad bez toho, aby sa relevantným spôsobom vysporiadal aj s konkrétnou povahou v danej veci s následnou argumentáciou kontrolovanej osoby, potom aj s argumentáciou účastníka konania. Pričom poukazuje len na povahu danej veci. Pokiaľ zákonodarca dáva možnosť žalovanému nariadiť ústne pojednávanie, pokiaľ to povaha veci nevyžaduje, tak k splneniu tejto podmienky musí žalovaný dostatočne a nespochybniteľne aj zdôvodniť túto povahu danej veci, uviesť konkrétne dôvody, a preto odkazuje na nález Ústavného súdu SR č. 231/2010. Nález Ústavného súdu SR č. II. ÚS 134/2014-19, nie je obdobným prípadom, nakoľko v tomto prípade išlo len o právne dokumentačné posúdenie veci a nie o fyzické dokazovanie veci, ktoré bolo a mohlo byť ovplyvnené aj konaním a rozhodovaním zainteresovaných inšpektorov, ich nedostatočným zistením a neobjektívnym zhodnotením skutkového stavu. Je to práve žalovaný, ktorý kontroluje dodržiavanie právnych predpisov kontrolovanými osobami a on nie je ochotný zničiť konanie, v ktorom by dokazovanie správnych deliktov aj riadne a zákonne vykonal aj za prítomnosti kontrolovaných osôb po vznesení obvinenia zo spáchania iných správnych deliktov, pričom by po tomto konaní on mohol uznať svoju vinu. Rozhodnutie by akceptoval a už by sa nemusel zaťažovať ďalšími nákladmi, napr. aj nákladmi na konanie o tejto žalobe. Žalovaný vôbec neporovnáva prípad z nálezu ÚS č. 231/2010-38 z 25.8.2010, ktorý sa vyslovene týka jeho a konkrétne aj identického konania a správania sa inšpektorov pri samotnej kontrole. Podľa názoru ústavného súdu uvedeného v náleze I. ÚS 314/2015 zo 16.12.2015 úlohou právneho štátu je pripraviť legitímne podmienky, ktoré by boli zárukou spravodlivého prerokovania veci pred kompetentným orgánom verejnej moci. Vytvorenie takýchto podmienok tkvie v právnej úprave jednotlivých konaní, v rámci ktorých dochádza k ochrane hmotnoprávných vzťahov a tým aj k reálnemu výkonu a ochrane základných práv a slobôd. Je nepochybné, že len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu prijať rozhodnutie (m. m. III. ÚS 226/06, III. ÚS 283/2010). Úradný postup prvostupňového správneho orgánu predstavoval protiústavný zásah do označeného základného práva, pretože mu objektívne znemožnili využiť jeho oprávnenie byť prítomný pri prerokovaní veci, byť vypočutý vrátane dokazovania, predložiť argumentáciu na podporu svojich stanovísk, znášať námietky a návrhy, navrhnúť a predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení, vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, klásť svedkom otázku, využívať právnu pomoc v konaní

alebo uplatniť opravné prostriedky a z hľadiska konania ako celku ho postavil do podstatne nevýhodnejšej pozície.

26. Y časti žaloby označenej nezákonnosť dôkazných prostriedkov uviedol, že namieta, že informácie získané v rámci kontroly nemožno použiť ako dôkazy v správnom konaní, pretože tieto majú len charakter informácií, ktorými sa preveruje skutkový stav veci, ktorý má byť následne potvrdený vykonaným dokazovaním. V tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho správneho súdu ČR č.j. 4 Ads 177/2011-120. Podľa jeho názoru inšpekčný záznam ako listinný dôkaz je prípustným dôkazným prostriedkom, musí byť však riadne ako dôkaz vykonaný. V danom prípade žalovaný vôbec nenariadil ústne pojednávanie, ani neoznámil mu, že bude vykonávať dokazovanie mimo ústneho pojednania. Ústne pojednávanie neprebehlo, inšpekčný záznam bol použitý len ako citovaný. Namieta, že samotný inšpekčný záznam nepostačuje na preukázanie tých skutočností, ktoré sú pre posúdenie veci relevantné. Ak žalovaný bezozvyšku vyriešiť otázku, že ústne oznámil žalobcovi, že vydal opatrenie na mieste, že kontrolované výroky boli v ponuke a na predaj pre konečného spotrebiteľa ako dôkaz o ponuke tovaru spotrebiteľovi, je nesprávny a nezákonný, nakoľko sa nezakladá na pravdivej skutočnosti. V kontrolovanej prevádzke neponúka, ani nepredáva výrobky konečnému spotrebiteľovi, teda nebol predávajúcim a preto primeranosť jeho povinnosti v danom prípade je dostatočne daná a tak tejto oblasti sa inšpekčný záznam nijako nedotýka. Žalovaný nezdôvodnil, prečo uveril len inšpektorom žalovaného a prečo neuveril jemu. Z rozsudku Najvyššieho správneho súdu ČR č.j. 4 Ads 177/2011-120 vyplýva, že inšpekčný záznam nie je dôkazom neotrasiteľným, že jeho závery môžu byť spochybnené následne v správnom konaní dôkazmi vykonanými alebo účastníkom konania navrhnutými. Žalovaný sa obmedzil len na to, že on sa k oznámeniu o začatí správneho konania písomne vyjadril a kontrolné zistenia spolu s procesnými pochybeniami kontrolného orgánu spochybnil, pričom žalovaný podľa obsahu odôvodnenia považoval inšpekčný záznam za dostatočný. Podľa jeho názoru mali inšpektori nespochybniteľne uviesť, že on bol ústne oboznámený o skutočnosti, že kontrolný orgán vydal opatrenie na mieste, že výrobky boli ponúkané a predávané konečnému spotrebiteľovi, že spotrebiteľ mohol byť poškodený predajom týchto neoznačených výrobkov, ktoré mohli byť v dodávateľskom reťazci doznačené, nakoľko v spojitosti s popieraním o tomto nesprávnom postupe je tento dôkaz kľúčový. Samotné tvrdenie inšpektorov v danom prípade a postupe, najmä, ak on tento stav spochybňoval od počiatku, je k preukázaniu správneho deliktu postačujúce. Ide o nedostatočné, nepreskúmateľne zistený a zdokumentovaný skutkový stav a v tomto smere je inšpekčný záznam dosť strohý, priam nepreskúmateľný a neurčitý. Inšpekčný záznam je nezrozumiteľný aj v časti, kde je uvedené, že inšpektori prekontrolovali označovanie ponúkaných tovarov cenami pre konečného spotrebiteľa, pričom je zřejmé, že predaj konečnému spotrebiteľovi z povahy prevádzky nemohol byť vykonávaný. V tejto časti je inšpekčný záznam nepreskúmateľný a neurčitý. Zásada zákonnosti v správnom konaní súvisí aj s požiadavkou spoľahlivého zistenia skutočného stavu veci tvoriacej predmet konania. Žalovaný nevykonal dokazovanie spôsobom, ktorý garantuje jeho objektivitu. Vzal do úvahy len dôkazy svedčiace v jeho neprospech, pričom dôkazy svedčiace v jeho prospech nevzal do úvahy.

27. V časti žaloby označenej ako nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia v časti výšky uloženej pokuty uviedol, že nesúhlasí s odôvodnením preskúmaného rozhodnutia a poukazuje na skutočnosť, že z rozhodnutia nie je možné zistiť, aké konkrétne následky

vyplynuli z protiprávneho stavu, ako dlho tento protiprávny stav trval, resp. má trvať. Nesprávne odôvodnil výšku pokuty, keď vychádzal len z predpokladu možnosti ukrátenia zákonom garantovaných práv konečného spotrebiteľa. Podľa jeho názoru, pokiaľ žalovaný bez všetkého nedokázal, že k poškodeniu spotrebiteľa došlo, nie je možné odôvodňovať výšku pokuty len pravdepodobnosťou poškodenia inej osoby. Nie je dostatočné a nado všetko zrejmé, že jeho konaním došlo k poškodeniu chránených práv konečného spotrebiteľa, nakoľko medzi jeho konaním a ochranou práv konečného spotrebiteľa je ešte konanie jedného subjektu, a to predávajúceho, a až tento subjekt predáva predmetné výrobky konečnému spotrebiteľovi. Podľa jeho názoru žalovaný používa správnu represiu ako až krajný prostriedok na ukladanie povinnosti, nakoľko v tomto prípade uloženie a vymáhanie pokuty má byť použité až ako posledná možnosť, kde nie je možné zjednať nápravu iným spôsobom. Žalovaný používa v správnom práve prostriedky štátneho rozpočtu, ktoré sú najcitelnejšie a najtvrdšie, ktoré zasahujú do jeho práv a slobôd, a vyvolávajú radu negatívnych dôsledkov. Žalovaný primeranosť uloženej pokuty riadne a nespochybniteľne neodôvodnil, resp. odôvodnil len nedostatočne, aj to len v jeho neprospech, pričom uvádzal len a len pravdepodobnosti, že sa správny delikt v budúcnosti spácha, alebo k spáchaniu správneho deliktu môže dôjsť. Poukázal na to, že rozhodnutie správneho orgánu o uložení sankcie v časti, pokiaľ ide o jej výšku, je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a v konaní došlo k podstatnej vade konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Konanie správneho orgánu považuje za ničím neodôvodnenú jednostrannosť v postupe správneho orgánu a pri dokazovaní vzbudzuje oprávnené pochybnosti o tom, že porušenie povinnosti mohlo byť spoľahlivo a bez ďalšieho preukázané. Konštatuje porušenie jeho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru.

28. Žalovaný v písomnom vyjadrení navrhol žalobu zamietnuť a žalobcovi nepriznať právo na náhradu trov konania. Uviedol, že napadnuté rozhodnutie č. SK/0312/99/2016 z 1.3.2017, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. P/0472/08/15 z 24.3.2016, boli vydané na základe spoľahlivo a presne zisteného skutkového stavu v súlade s platnými právnymi predpismi.

29. Žalobca v replike zotrval na skutočnostiach, ktoré uviedol aj v podanej žalobe a navyiac, poukázal na rozsudok NS SR č. 6Sžo/123/2015 z 26.4.2017 ako aj Nejvyššího správneho soudu ČR č. 4 Ads 177/2011-120 a pripojili sa k názoru, že úradný záznam má len povahu prvotnej informácie vo veci, no nie je možné považovať ho za dôkaz. Sila tohto podkladu sa však v správnom konaní rovná sile len podporného dôkazu, to znamená, že žalobca ako obvinený teoreticky nemôže byť uznaný vinným len na základe úradného záznamu, pričom fakticky žalovaný k tomu obvykle pripojí len podpisy jeho pracovníkov, ktorí ho spísali, a žalobca ako účastník konania sa dostáva do neľahkej pozície. Poukázal aj na rozsudok NS SR č. 3Sžo/39/2014 z 1.7.2015, v ktorom súd konštatoval: „...treba tiež poznamenať, že značná časť procesných práv, ktoré prislúchajú obvinenému v trestnom konaní, sa prostredníctvom judikatúry aplikuje aj vo veciach správneho trestania. To však neznamená, že sa v rámci správneho trestania majú aplikovať úplne všetky práva obvineného, ktoré sa uplatňujú v trestnom konaní. Trestné konanie a správne konanie sú dve samostatné oblasti, v rámci ktorých by bolo možné jednotlivé inštitúty akokoľvek navzájom dopĺňať a nahrádzať. Správne trestanie umožňuje jednoduchšie a menej formálne postupy, než tie, ktoré sa uplatňujú v trestnom konaní...“ Nesúhlasí s názorom žalovaného, pokiaľ vyberá a

poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR č. III. ÚS 270/2013 z 2.7.2013, v ktorom je uvedená: „... obvineného, ktorý síce formálne uplatní návrh na ustanovenie tlmočníka, avšak počas konania vypovedá a komunikuje v primeranom rozsahu a obsah jeho vyjadrení nesignalizuje žiaden reálny jazykový hendikep, absencia tlmočníka nemá negatívny dopad na garancie spravodlivého procesu, a teda vylučuje možnosť porušenia jeho základného práva na tlmočníka zaručeného čl. 47 ods. 4 Ústavy SR...“ Zrejme ide tu o prípad, keď súd zistil až na ústnom pojednávaní, že obvinený počas konania vypovedá a komunikuje v primeranom rozsahu a obsah jeho vyjadrení nesignalizuje žiaden reálny jazykový hendikep. Je zrejme, že súdu bolo priamo z ústnej komunikácie a ústnej výpovede zrejme, že obvinený dobre rozumie slovenskému jazyku, nakoľko je uvedené, že obvinený počas konania vypovedá a komunikuje.

30. Upriamil pozornosť aj na rozsudok NS SR č.k. 6Sžo/123/2015 z 16.4.2015, v ktorom je uvedená: „Úlohou správneho súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti, druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotno právnym i ako aj procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenie správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že správne konanie je vybudované na určitých procesných zásadách, ktorými je správne konanie ovládané vo všetkých jeho štádiách. Právo účastníka konania aktívne sa zúčastňovať na konaní je premietnuté do zásady aktívnej súčinnosti účastníkov konania. Bližšie je táto zásada konkretizovaná v ust. § 23 a § 33 Správneho poriadku. Jednou z najobvyklejších foriem súčinnosti účastníkov konania so správnym orgánom je vyjadrenie sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré súvisia so získaním podkladov pre rozhodnutie. Zisťovanie podkladov pre rozhodnutie je poznávací proces, ktorý smeruje k zisteniu skutočného stavu a táto činnosť patrí k ťažiskovým činnostiam správneho orgánu. Úplné zistenie podkladov predpokladá vykonanie všetkých dôkazov a šetrení, ktoré majú pre danú vec význam. V odôvodnení rozhodnutia (§ 47 ods. 3 Správneho poriadku) musí správny orgán uviesť skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie. Pred rozhodnutím však musí ešte posúdiť, ako sa vysporiadal s uplatnenými námietkami, prípadne či ešte nevykoná aj ďalšie dôkazy, ak sa takýto postup javí ako vhodný, prípadne nevyhnutný. Správne orgány v danej veci nepostupovali v súlade s uvedenými zásadami a ďalšie nedostatky možno nájsť aj v nedostatočne odôvodnenom rozhodnutí. Z odôvodnenia rozhodnutia musia byť účastníkovi konania známe jednak skutkové okolnosti, z ktorých správny orgán vychádza, ako i právne posúdenie veci. Medzi nimi musí byť logický vzťah. Pri právnom posúdení nestačí iba odkaz na príslušný právny predpis, ale je žiaduce, aby sa vyložil aj obsah právnej formy, aby bol účastníkom zrejмый vzťah medzi sankciou. Odvolací súd považuje za správne, aby žalovaný vzhľadom na vzniknuté nedostatky trval na tom, že skutkový stav bol zistený správne a že ústne pojednávanie nebolo potrebné, nakoľko by neproslo k objasneniu veci a zistený

skutkový stav uvedený v inšpekčnom zázname považoval za dostatočne a úplne zistený. Po preskúmaní inšpekčného záznamu odvolací súd uvádza, že skutkový stav je nedostatočne zistený.“

31. Ďalej poukázal na rozhodnutie ústavného súdu, napr. vo veci I. ÚS 314/2015 zo 16.12.2015, v ktorom je uvedené, že úlohou právneho štátu je pripraviť legitímne podmienky, ktoré by boli zárukou spravodlivého prerokovania vecí pred kompetentným orgánom verejnej moci. Vytvorenie takýchto podmienok tkvie v právnej úprave jednotlivých konaní, v rámci ktorých dochádza k ochrane hmotnoprávnych práv a tým aj k reálnemu výkonu a ochrane základných práv a slobôd.

32. Z rozhodnutí III. ÚS 226/02, III. ÚS 238/2010 vyplýva, že je nepochybné, že len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonným spôsobom zisťovania skutkového základu prijat' rozhodnutie.

33. Správny súd v konaní podľa § 177 a nasl. zák. č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) na nariadenom pojednávaní preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, oboznámil sa s obsahom podanej žaloby, písomným vyjadrením žalovaného a replikou žalobcu, administratívnymi spismi žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

34. Úlohou správneho súdu je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správnych orgánov, ktorým žalobcovi bola uložená pokuta pre porušenie povinností dodávateľa podľa § 12 ods. 2 v nadväznosti na § 12 ods. 7 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

35. Podľa § 12 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci musí zabezpečiť, aby ním predávaný výrobok bol zreteľne označený údajmi o výrobcovi alebo aj o dovozcovi alebo dodávateľovi o miere alebo o množstve, o spôsobe použitia a údržby výrobku a o nebezpečenstve, ktoré vyplýva z jeho nesprávneho použitia alebo údržby. O podmienkach uchovávaní, skladovania výrobku ako aj o riziku súvisiacom s poskytovanou službou alebo informáciami podľa osobitných predpisov. Predávajúci je povinný na požiadanie orgánu dozoru alebo spotrebiteľa oznámiť alebo zdokumentovať údaje o výrobku, ak ho nemožno označiť.

36. Podľa ods. 7 cit. ust. povinnosť podľa ods. 2 sa primerane vzťahuje aj na výrobcu, dovozcu a dodávateľa.

37. Žalobcovi bola uložená pokuta vo výške 500,- Eur pre porušenie povinností dodávateľa podľa § 12 ods. 2 v nadväznosti na § 12 ods. 7 Zákona o ochrane spotrebiteľa, pretože žalobca ako dodávateľ bol povinný zabezpečiť, aby ním predávaný výrobok bol zreteľne označený údajmi o výrobcovi alebo aj o dovozcovi, nakoľko v čase kontroly sa v ponuke na predaj nachádzalo 16 druhov výrobkov v celkovej hodnote 1.590,90 Eur. u ktorých boli zistené nedostatky v plnení informačných povinností, a to chýbajúce označenie údajmi o výrobcovi alebo aj o dovozcovi. O aké druhy výrobkov sa jednalo, je uvedené aj v odôvodnení preskúmaných rozhodnutí, ktorý vyplýva aj z inšpekčného záznamu

vyhotoveného kontrolórmí pri kontrole dňa 10.11.2015, s ktorého obsahom bola 11.11.2015 oboznámená predavačka žalobcu, ktorá ho aj podpísala.

38. K námietke týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorú považuje za najzásadnejšiu, správny súd uvádza, že pri kolízii gramatického výkladu normy a výkladu podľa jeho účelu je potrebné dať prednosť výkladu v prospech účelu zákona, čo vyplýva aj z judikatúry krajských súdov a rozsudkov Najvyššieho súdu SR, ako aj Ústavného súdu SR, napr. v náleze III. ÚS 308/2012 Jazykový výklad je len prvotným priblížením k obsahu aplikovanej právnej normy. Je len východiskom pre objasnenie a ujasnenie si jej zmyslu a účelu (k čomu slúžia ďalšie postupy ako logický a systematický výklad, výklad *ratione legis*, atď.). Mechanická aplikácia abstrahujúca, resp. neuvedomujúca si, a to buď úmyselné alebo v dôsledku nevedelosti zmysel a účel právnej normy činí z právnej normy nástroj odcudzenia a absurdity.“ Uvedený názor vyplýva aj z nálezu ÚS ČR sp.zn. IV. ÚS 1133/07. K námietke žalobcu, kde poukazuje na to, že samotné opatrenie je v zmysle § 6 ods. 1 písm. b/ zák. č. 125/2002 Z.z. malo byť vydané na mieste, ale v danom prípade toto opatrenie nebolo vydané na mieste predaja výrobkov, ale v sídle orgánu dozoru, pričom kontrola na mieste predaja bola vykonaná 10.11.2015 a opatrenie bolo uvedené v písomnom vyhotovení inšpekčného záznamu, s ktorým bola predavačka žalobcu oboznámená až nasledujúci deň, t.j. 11.11.2015. Správny súd uvádza, že v danej kontrole podľa inšpekčného záznamu na mieste predaja bolo prekontrolovaných 200 druhov výrobkov (textil, obuv, kabelky), ktoré sa nachádzali v ponuke na predaj za prítomnosti predavačky žalobcu, ale písomné vyhotovenie inšpekčného záznamu vzhľadom aj na množstvo prekontrolovaných výrobkov bol písomne vyhotovený dňa 11.11.2015 a zároveň bola s jeho obsahom v ten istý deň oboznámená aj predavačka žalobcu a v písomnom vyhotovení inšpekčného záznamu je uvedené aj opatrenie v časti záväzné pokyny a opatrenia pod bodom 2, že žalobca v lehote 5 dní má doznačiť výrobky údajmi o výrobcovi alebo aj o dovozcovi alebo dodávateľovi, ktoré opatrenie takisto podpísala predavačka žalobcu. Podľa názoru správneho súdu treba mať za to, že dané opatrenie bolo uložené na mieste a bola aj určená lehota a konkrétne uvedené, aký nedostatok žalobca má odstrániť. Z uvedeného dôvodu správny súd nepovažuje v danom prípade postup kontrolórov za rozporný s ust. § 6 ods. 1 Zákona o ochrane spotrebiteľa.

39. Žalobca v žalobe v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Žilina sp.zn. 21 S/131/2012, ktorý nie je dôvodné použiť pre rozhodovanie v danej veci, lebo podľa uvedeného rozsudku išlo o konanie, ktoré sa týkalo zák. č. 289/2008 Z.z. o používaní elektronickej registračnej pokladnice a správne delikty uvedené v tomto zákone sa prejednávajú podľa zák. č. 563/2009 Z.z. o správe dani (Daňový poriadok) a v danom konaní sa rozhodovalo o uložení pokuty žalobcovi podľa zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

40. Nie je opodstatnená námietka žalobcu, že mu bola uložená správnym orgánom pokuta bez právneho dôvodu, pretože žalobcovi bola uložená pokuta ako dodávateľovi a zároveň ako zamestnávateľ objektívne zodpovedá za porušenie povinnosti aj svojich zamestnancov. Tento uvedený postup správneho orgánu považujú za správny aj krajské sudy, napr. rozsudok KS Bratislava č.k. 2S/209/05 z 31.1.2007, v ktorom je uvedené: „tu sa nemožno stotožniť s námietkou žalobcu, že nebol oboznámený s výsledkami kontrol, pretože tieto boli nesporne doručené príslušným zamestnancom žalobcu v priestoroch prevádzky, teda podľa § 15 Obchodného zákonníka inšpektori pokiaľ konali s vedúcimi pracovníkmi

prevádzky, konali so žalobcom. Nakoniec oznámenie o začatí správneho konania bolo doručené žalobcovi priamo do jeho sídla, takže aj v tomto štádiu mal možnosť vyjadriť sa k zisteniam kontrol. Pokiaľ teda neboli zo strany žalobcu namietané výsledky kontroly, nič nebránilo žalovanému tento skutkový stav považovať za dostatočne zistený.“ Krajský súd v Bratislave v rozsudku č.k. 2S/20/2008 z 10.6.2009 uvádza: „...kontrolou SOI sa zisťuje skutkový stav vyskytujúci sa na mieste v čase výkonu kontroly a jeho následné zaznamenanie do inšpekčného záznamu. Pri kontrole je účasť osoby vystupujúcej na strane kontrolovanej osoby nevyhnutná. Aj súd je toho názoru, že pri kontrole uskutočňovanej v takýchto prevádzkach ako je napr. prevádzka žalobcu, nie je potrebná prítomnosť štatutárneho zástupcu, ale osoby znalej pomerov na prevádzke a preto bola aj kontrola správne uskutočnená za prítomnosti vedúceho kontrolovanej prevádzky, prípadne vedúcich jednotlivých oddelení. Tieto osoby teda mali jednoznačne možnosť v závere kontroly uviesť svoje vyjadrenie k spísanému skutkovému stavu, pri zisťovaní ktorého boli osobne prítomní a teda mali aj možnosť namietat' nesprávnosť zaznamenaného skutkového stavu. Oprávnenie inšpektorov SOI ako aj práva a povinnosti kontrolovaných subjektov vyplývajú zo zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľov.“ V danom prípade kontrola u žalobcu bola vykonaná inšpektormi Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj, a to v prevádzke žalobcu za prítomnosti jeho zamestnanca, t.j. predavačky. S obsahom inšpekčného záznamu bola oboznámená predavačka žalobcu, ktorá bola prítomná pri kontrole, ktorý v sídle prvostupňového správneho orgánu aj prevzala dňa 11.11.2015, ktorý podpísala a zároveň uviedla „záznam odovzdám majiteľovi“. Oznámenie o začatí správneho konania bolo zaslané žalobcovi do jeho sídla, ktoré prevzal a zároveň žalobca zaslal aj písomné vyjadrenie k oznámeniu o začatí správneho konania, z čoho jednoznačne vyplýva, že správny orgán konal so žalobcom a pri kontrole bola prítomná zamestnankyňa žalobcu. Zamestnankyňa žalobcu, ktorá bola prítomná pri kontrole a ktorá aj podpísala inšpekčný záznam, mohla uviesť námietky ohľadne postupu kontrolórov pri kontrole, prípadne uviesť námietky ohľadne zistených nedostatkov. Žiadne námietky ohľadne zistených nedostatkov, ktoré boli aj dôvodom pre uloženie pokuty, žalobca neuviedol ani v písomnom vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania a napokon, ani vytknuté nedostatky nenamietal v žiadnom zo svojich písomných podaní. Zo zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní pre podnikateľa vyplýva povinnosť pri prevádzkovaní živnosti dodržiavať podmienky ustanovené týmto zákonom, ako aj osobitnými predpismi. Je povinný živnosť prevádzkovať riadne, poctivo a odborne. Tejto povinnosti sa nemôže zbaviť ani v prípade, ak podnikateľskú činnosť prevádzkuje prostredníctvom zodpovedného zástupcu.

41. Žalobca v žalobe poukazuje aj na analogické uplatňovanie trestnoprávnych inštitútov, pričom poukazuje na rozsudok NS SR č.k. 3Sžo/39/2014 z 1.7.2015 „treba tiež poznamenať, že značná časť procesných práv, ktoré prislúchajú obvinenému v trestnom konaní, sa prostredníctvom judikatúry aplikuje aj vo veciach správneho trestania. To však neznamená, že sa v rámci správneho trestania majú aplikovať úplne všetky práva obvineného, ktoré sa uplatňujú v trestnom konaní. Trestné konanie a správne trestanie sú dve samostatné oblasti, v rámci ktorých by bolo možné jednotlivé inštitúty akokoľvek navzájom dopĺňať a nahrádzať. Správne trestanie umožňuje jednoduchšie a menej formálne postupy, než tie, ktoré sa uplatňujú v trestnom konaní.“ Túto argumentáciu ohľadne analogického uplatňovania trestnoprávnych inštitútov Najvyšší súd SR aplikuje aj v ďalších svojich rozhodnutiach, ktorú napokon rešpektoval aj Ústavný súd SR, napr. v náleze sp.zn. I. ÚS 505/2015 z 13.1.2016. Je

tu potrebné zdôrazniť, že z uvedených rozhodnutí jednoznačne vyplýva, že v rámci správneho trestania nemusia byť aplikované úplne všetky práva obvineného, ktoré sa uplatňujú v trestnom konaní, pretože trestné konanie a správne konanie sú dve samostatné oblasti, v rámci ktorých by bolo možné jednotlivé inštitúty akokoľvek navzájom dopĺňať a nahrádzať. Správne trestanie umožňuje jednoduchšie a menej formálne postupy, než tie, ktoré sa uplatňujú v trestnom konaní.

42. Je nepochybné, že zásada hospodárnosti správneho konania nemôže byť na úkor zodpovedného a kvalitného rozhodovania, najmä presného a úplného zistenia skutočného stavu veci. To, že správne orgány v danom prípade nenariadili ústne pojednávanie, ktorú možnosť správne orgány zväžili, možno súhlasiť s tým, že ani nariadením ústneho pojednávania v danom prípade by sa nezmenil skutkový stav, ktorý bol zistený v čase kontroly vykonanej inšpektormi SOI, v priebehu ktorej, ako to vyplýva z inšpekčného záznamu, bolo zistené porušenie ust. §12 ods. 2 v spojení s § 12 ods. 7 Zákona o ochrane spotrebiteľa, za ktoré porušenie žalobca zodpovedá objektívne. Kontrola inšpektormi bola vykonaná v prítomnosti zamestnanca žalobcu, ktorý bol aj oboznámený so zistenými nedostatkami, ktoré pri oboznámení s inšpekčným záznamom ani nenamietal. V inšpekčnom zázname je uvedené, ktorí inšpektori vykonali kontrolu a za koho prítomnosti, je tam uvedené meno predavačky žalobcu, ktorá napokon inšpekčný záznam podpísala a jej bol odovzdaný, preto nie je opodstatnená námietka žalobcu, že kontrolný orgán ani nezdokumentoval, za koho prítomnosti zisťoval nedostatky opísané v inšpekčnom zázname.

43. Žalobca v žalobe poukazuje na rozhodnutia krajských súdov, ako aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ale žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia správne poukázal iba na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré sú právoplatné a nie je dôvod vyporiadať sa s tými rozhodnutiami krajských súdov, ktoré v čase vydávania rozhodnutia nenadobudli ešte právoplatnosť.

44. K námietke žalobcu, kde uvádza, že bolo porušené jeho právo konať v materinskom jazyku (štatutárny zástupca žalobcu je vietnamskej národnosti). Správny súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 270/2013 z 2.7.2013, v ktorom sa uvádza: „u obvineného, ktorý síce formálne uplatní návrh na ustanovenie tlmočníka, avšak počas konania vypovedá a komunikuje v primeranom rozsahu a obsah jeho vyjadrenia nesignalizuje žiadny reálny jazykový hendikep, absencia tlmočníka nemá negatívny dopad na garancie spravodlivého procesu a teda vylučuje možnosť porušenia jeho základného práva na tlmočníka zaručeného čl. 47 ods. 4 Ústavy SR.“ Ako vyplýva z výpisu z OR, žalobca ako obchodná spoločnosť vznikla 1.1.2008, jej spoločníci a konatelia podľa mena sú občania vietnamskej národnosti, ktorí bývajú na území SR. Žalobca prostredníctvom konateľa sa písomne k oznámeniu o začatí správneho konania písomne vyjadril a podľa obsahu vyjadrenia, v ktorom predovšetkým poukázal na to, že nerozumie celkom dobre slovenskému jazyku, v ktorom je správne konanie vedené. Jazyku, ktorému dostatočne a v plnom rozsahu rozumie, je vietnamský jazyk. Už aj z tohto vyjadrenia vyplýva, že slovenskému jazyku rozumieju konatelia, no nie celkom dobre, pričom na území SR sa zdržiavajú viac rokov, podnikajú a je zrejmé, že slovenskému jazyku aj rozumieju. Napokon, nedostatky, ktoré boli zistené pri inšpekcii - kontrole, sú takého charakteru, ktorým žalobca a aj jeho konatelia, ak na území SR podnikajú, musia rozumieť a vedieť, aké povinnosti pre nich vyplývajú zo živnostenského zákona. Zistené nedostatky sa týkali toho, že predávané výrobky neboli

zreteľne označené údajmi o výrobcovi alebo o dovozcovi, pričom ako podnikatelia, ktorí podľa výpisu z OR v predmete činnosti majú kúpu tovaru na účely jeho predaja konečnému spotrebiteľovi (maloobchod) v rozsahu voľných živností, kúpa tovaru na účely jeho predaja iným prevádzkovateľom živnosti (veľkoobchod) v rozsahu voľných živností musia vedieť, že výrobky, ktoré predávajú aj ako dodávatelia, musia byť označené údajmi o výrobcovi ako aj o dovozcovi. Preto je zrejmé, že štatutárni zástupcovia žalobcu vytknutým nedostatkom museli rozumieť a i v prípade nariadeného ústneho pojednávania tlmočník by im iba tlmočil aké nedostatky pri kontrole inšpektormi boli zistené. Žalobca v písomnom vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania nežiadal vo veci nariadiť pojednávanie. Žiadal, aby správne konanie bolo zastavené. Poukázal len na to, že celkom dobre nerozumejú slovenskému jazyku, že zistenia kontrolného orgánu nie sú relevantné a na neho sa nevzťahujú, lebo nie je predávajúcim, že nebol prítomný ani jeho splnomocnený ani iný zástupca pri dokazovaní a objasňovaní veci. Uvedené námietky žalobcu sú neopodstatnené, pretože pri výkone kontroly, ako to vyplýva z inšpekčného záznamu, bola prítomná zamestnankyňa žalobcu, t.j. predavačka, ktorá inšpekčný záznam podpísala, prevzala s tým, že ho odovzdá majiteľovi. Štatutárny zástupca v písomnom vyjadrení nedostatky zistené kontrolormi nenamietal, z ktorého dôvodu ani správny orgán vo veci nevykonával ďalšie dokazovanie.

45. K námietke žalobcu, kde poukazuje na rozsiahlu judikatúru ESLP ako aj ÚS SR a NS SR o povinnosti štátnych orgánov poskytovať rovnaké práva obvineným zo spáchania správnych deliktov a priestupkov, správny súd poukazuje na argumentáciu Najvyššieho súdu SR ako aj Ústavného súdu SR, že uvedená analógia správneho práva ku trestnému právu nie je absolútna, pričom má svoje hranice a nie je ju možné drakonicky uplatňovať do krajných medzí. Ústneho pojednávania sa dotýka len žalobcom uvádzaný rozsudok NS SR č.k. 4Sžo/262/2015 z 1.12.2016, v ktorom sa uvádza: „pokiaľ ide o úvahu krajského súdu, že došlo k závažnej procesnej chybe, keď správny orgán so žalobcom neprejednal priestupok na ústnom pojednávaní, čoho následkom malo byť odňatie práva žalobcovi na spravodlivý proces pred orgánom verejnej správy v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, s týmto tvrdením sa odvolací súd nestotožňuje. V danom prípade žalobca porušil ust. § 6 ods. 2 a 3 zák. č. 377/2004 Z.z. a zákonodarca zaradil predmetné ustanovenie medzi správne delikty (§ 10 ods. 2 zák. č. 377/2004 Z.z.) a nie pod inštitút priestupkov uvedených v ust. § 11 zák. č. 377/2004 Z.z. Z uvedeného vyplýva, že správny orgán sa má riadiť Správnym poriadkom a teda nariadiť ústne pojednávanie len v prípade, ak tak ustanovuje osobitný predpis alebo v prípade, ak to vyžaduje povaha veci. Preto v preskúvanom prípade rozhodnutiami a postupom správnych orgánov nebola žalobcovi odmietnutá spravodlivosť (denegation iustitiae). Najvyšší súd zdôrazňuje, že v konaní o správnych deliktoch sa v plnom rozsahu uplatňuje zásada písomnosti konania. Navyiac, žalobca mal možnosť navrhnúť a dožadovať sa okrem iného aj ústneho pojednávania, čo však nespravil ako vyplýva z priloženého administratívneho spisu, svoju možnosť navrhovať dôkazy, vysvetliť svoje argumenty či inak hájiť svoje práva pred vydaním prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu, ani nevyužil (s výnimkou podania odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu).“ Žalobca nežiadal nariadiť ústne pojednávanie, ale žiadal zastaviť správne konanie a podkladom pre vydanie rozhodnutia bol inšpekčný záznam, v ktorom je uvedené konkrétne aké nedostatky pri kontrole inšpektori zistili. Zistené nedostatky nenamietala ani zamestnankyňa žalobcu, ktorá bola prítomná pri kontrole a zrejme zistené nedostatky, ktoré jednoznačne vyplývajú z inšpekčného záznamu by žalobca ani pri nariadení ústneho

pojednávania nevedel obhájiť, nakoľko ide o fakta, ktoré boli zistené priamo pri výkone kontroly.

46. Žalobca žalovanému vytýka, že neanalyzoval proces zisťovania podkladov, s čím správny súd nesúhlasí, pretože z inšpekčného záznamu jednoznačne vyplýva, že kontrola bola vykonaná na 90 druhoch detských textilných výrobkoch a prekontrolovali 200 druhov výrobkov (textil, obuv, kabelky) nachádzajúci sa v ponuke na predaj za prítomnosti predavačky žalobcu, z čoho je zrejmé, že inšpekcia bola vykonaná v prevádzke žalobcu za prítomnosti jeho zamestnanca a pri kontrole iba 16 druhov výrobkov, ktoré sa nachádzali v ponuke na predaj na predajnej ploche, neboli označené údajmi o výrobcovi alebo o dovozcovi alebo dodávateľovi. To, že neanalyzoval postup pri vydávaní opatrenia na mieste, kde žalobcovi zakázal predávať predmetné výrobky, nie je opodstatnené, pretože žalobcovi na mieste nebol uložený žiaden zákaz predaja predmetných výrobkov. K námietke neskúmania uplatnenia správnej úvahy pri ukladaní pokuty je potrebné uviesť, že prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný v odôvodnení rozhodnutia uviedli, že pri ukladaní pokuty vychádzali z ust. § 24 Zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého možno dodávateľovi za porušenie povinnosti uložiť pokutu až do výšky 66.400,- Eur. pričom žalobcovi bola uložená pokuta vo výške 500,- Eur za to, že z kontrolovaných 200 výrobkov u 16 výrobkov zistili, že neboli označené údajmi o výrobcovi alebo dovozcovi alebo dodávateľovi.

47. K poukazu žalobcu na nález Ústavného súdu SR č. III. ÚS 231/2010 je dôvodné poukázať na uznesenie NS SR č. k. 10Sžo/286/2015 z 25.1.2017, v ktorom uvádza: „odvolací súd nespochybňuje závery nálezu Ústavného súdu SR č. III. LIS 231/2010-38 z 25.8.2010, na ktoré krajský súd poukazuje, ale odvolací súd v tomto prípade dodáva, že podľa judikatúry ESLP neuskutočnenie ústneho pojednávania nespôsobuje ujmu požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru vo vzťahu k ústnosti a verejnosti konania v prípadoch, keď skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitou (napr. ... proti Portugalsku, rozhodnutie zo dňa 25.4.2002, č. sťažnosti 64336/01). Odvolací súd poukazuje na zrejmý skutkový stav, ktorý by ústnym pojednávaním neprispel k jeho ďalšiemu objasneniu. Zároveň Najvyšší súd SR zdôrazňuje, že právo na verejné prejednanie trestných obvinení v tomto prípade správneho deliktu čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaručuje a priznáva v konaní pred nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. V tomto prípade však žalovaná ako orgán štátnej správy podľa § 3 ods. 2 zák. č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov nespĺňa atribúty nestranného a nezávislého súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Z uvedeného dôvodu tak podľa názoru odvolacieho súdu neuskutočnenie ústneho pojednávania v konaní pred správnymi orgánmi nespôsobuje ujmu požiadavkám podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru spočívajúci v zachovaní princípu ústnosti, verejnosti a prítomnosti na prerokovaní veci v prípade, že rozhodnutie správnych orgánov je možné preskúmať súdom, ktorý spĺňa požiadavky uvedené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru. V danej veci odvolací súd odkazuje na uznesenie Ústavného súdu SR II. ÚS 134/2014-19 z 5.2.2014, v ktorom ústavný súd uviedol, že: „ústavný súd však nemá v okolnostiach posudzovanej veci dôvod pochybovať o správnosti záveru najvyššieho súdu, podľa ktorého nariadením ústneho pojednávania veci radou sťažovateľke nebola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom. Tento záver v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitráry, či zjavne neodôvodnený. Z namietaného rozsudku najvyššieho súdu v podstatnej časti opierajúceho o rozhodnutie rady totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení

všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu podstaty a zmyslu."

V zmysle ust. § 71 ods. 1 Zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní okrem ust. § 23 v časti nesprístupnenia zápisnic o hlasovaní a § 49, § 53, § 54, § 56 až § 68 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok v znení účinnom v rozhodujúcom období).

V zmysle ust. § 21 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu alebo ak to ustanovuje osobitný zákon.

Najvyšší súd SR sťažovateľkou namietaný postup rady s poukazom na ust. § 71 ods. 1 Zákona o vysielaní a retransmisii v spojení s ust. § 21 ods. 1 Správneho poriadku ústavne súladným spôsobom odôvodnil, keď ustálil, že (osobitný) zákon o vysielaní a retransmisii nariadenie ústneho pojednávania rade neukladá, nevyžaduje si to ani povaha veci, a do odôvodnenia svojho rozsudku uviedol aj postup, akým dospel k záveru, že nariadenie ústneho pojednávania by neprispelo ani k jej ďalšiemu objasneniu.

Podľa názoru ústavného súdu v danom prípade neuskutočnenie ústneho pojednávania v konaní pred radou (správnym orgánom) nespôsobuje ujmu požiadavkám podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru spočívajúcim v zachovaní princípu ústnosti, verejnosti a prítomnosti na prerokovanie veci. Správny orgán, akým bola v tomto konkrétnom prípade rada ako orgán výkonnej moci štátu, totiž nespĺňal a nespĺňa atribúty nestranného a nezávislého súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Verejné prerokovanie trestného obvinenia, resp. uskutočnenie ústneho pojednávania pred takýmto orgánom preto nemôže naplniť čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorý zaručuje takéto prerokovanie pred nestranným a nezávislým súdom (argument asimili PL. ÚS 12/97).

Absenciu nezávislého súdu, ktorý by preskúmal správne rozhodnutie, skonštatoval EŠLP aj v rozsudku z 2.9.1998 v prípade Lauko proti Slovenskej republike č. 26138/95. Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí uviedol, že napriek tomu, že zverenie úlohy stíhať a trestať priestupky správnym orgánom nie je s Dohovorom nezlučiteľné, dotknutá osoba musí mať možnosť nechať rozhodnutie prijaté proti nej preskúmať súdom, ktorý spĺňa záruky čl. 6 ods. 1 Dohovoru. V predmetnom prípade však sťažovateľ (Lauko) na rozdiel od prípadu sťažovateľky nemal možnosť nechať preskúmať rozhodnutia správnych orgánov nezávislým a nestranným súdom. A teda z tohto pohľadu nebolo rešpektované jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Obdobne rozhodol EŠLP aj rozsudkom z 2.9.1998 vo veci ... proti Slovenskej republike č. sťažnosti 27061/95.“

Zároveň však EŠLP uviedol, že prerokovanie priestupkov (a analogicky potom aj správnych deliktov) správnymi orgánmi nie je v rozpore s Dohovorom, ak rozhodnutia správnych orgánov je možné preskúmať súdom, ktorý napĺňa znaky čl. 6 Dohovoru, teda je nestranný, nezávislý a zriadený zákonom. „Žalovaný má za to, že čo sa týka skutkových okolností, tieto po celý čas trvania správneho konania neboli sporné, pričom sa prípad taktiež nevyznačuje osobitnou zložitou a teda je možné použiť uvedené rozhodnutie na prejednávaný prípad.“

48. Žalobca v žalobe poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/108/2014-52 z 12.3.2015, pričom tento rozsudok s preskúmanou vecou nesúvisí, pretože sa týka policajného zboru a zákona č. 372/1990 Zb. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/46/2016-62 z 13.10.2016 nie je právoplatný. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/78/2014-42 zo 4.6.2015 v spojení s rozsudkom NS SR č.k. 10Sžo/286/2015 z 25.1.2017 nie je právoplatný. Krajský súd nie je povinný riadiť sa rozsudkami krajských súdov, ktoré nie sú v čase vydávania svojho rozhodnutia tými rozsudkami, ktoré nie sú právoplatné. V prípade podobných skutkových zistení je krajský súd tak ako aj najvyšší súd, povinný riadne odôvodniť svoj odklon od rozhodovacej praxe ostatných súdov a najmä rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR, pričom však musí ísť o právoplatné rozhodnutia.

49. Žalobca žalovanému vytýka, že v odôvodnení rozhodnutia neuviedol, v čom majú spočívať dodatočné náklady správneho konania. Správny súd považuje za rozhodujúce uviesť, že žalovaný v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že hospodárnosť sa posudzuje nielen z finančného, ale aj z časového hľadiska, a odvolací orgán považuje za neefektívne nariaďovať ústne pojednávanie vtedy, keď ústne pojednávanie už nemôže prispieť k ďalšiemu objasneniu veci, z ktorého dôvodu súd nerozumie námietke, aké konkrétne dodatočné náklady v súvislosti so správnym konaním žalobca mal na mysli.

50. Správny súd za nedôvodné považuje aj tvrdenie žalobcu, že kontrolované výrobky ešte mohli byť pred ponukou konečnému spotrebiteľovi označené požadovanými údajmi, pretože mohli byť iba pripravené na takéto označenie, považuje za nesprávne z dôvodu, že kontrolované výrobky počas kontroly sa nachádzali v ponuke na predaj, z ktorého dôvodu zrejme už boli v ponuke dodávateľa pre predaj záujemcovi. Teda už v tejto fáze mali byť označené požadovanými údajmi. Slovenská obchodná inšpekcia vykonáva dozor na vnútornom trhu v zmysle zák. č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a podľa § 2 ods. 1 písm. a/ uvedeného zákona kontrolou vnútorného trhu zisťuje, či výrobky a služby pri ich predaji a poskytovaní sú v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, najmä či sa predávajú a poskytujú bezpečne, v správnom množstve, miere, hmotnosti a kvalite. To znamená, že zisťuje, či nimi kontrolovaný stav sa zhoduje so stavom predpísaným všeobecne záväznými právnymi predpismi.

51. Žalobca opakovane vytýka žalovanému, že poukazuje na nález ÚS č. III. ÚS 231/2010-38, ktorý sa týka prípadu Rady pre vysielanie a transformáciu a nemôže súvisieť s jeho prípadom, poukazuje na to, že ak Najvyšší súd SR v uznesení č.k. 10Sžo/286/2015 z 25.1.2017 použil argumentáciu, v ktorej posúdil nálezy Ústavného súdu SR, a to nález č. III. ÚS 231/2010-38 z 25.8.2010 a nález č. II. ÚS 134/2014-19 z 5.2.2014, pričom ich posudzoval v prípade, keď žalovaným bola Slovenská obchodná inšpekcia, t.j. žalovaný, tak jeho poukaz na uvedené rozhodnutie je opodstatnený a relevantný.

52. K námietke žalobcu ohľadne nezákonnosti dôkazov získaných v rámci kontroly a ich nesprávneho hodnotenia správny súd uvádza, že pri porušení povinností zabezpečiť, aby ním predávaný výrobok bol zreteľne označený údajmi o výrobcovi alebo aj dovozcovi v zmysle § 12 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa v nadväznosti na § 12 ods. 7 Zákona o ochrane spotrebiteľa je zrejme, že takéto nedostatky možno relevantným spôsobom spochybníť, resp. napadnúť len priamo pri výkone kontroly, teda v čase, kedy je vykonávaná

kontrola, prípadne zistenia nedostatku o nezabezpečení predávaného výrobku tak, aby boli zreteľne označené údajmi o výrobcovi alebo aj dovozcovi. Z obsahu pripojených administratívnych spisov vyplýva, že žalobca nežiadal nariadiť ústne pojednávanie, preto ani nebolo vykonané ústne pojednávanie. Inšpekčný záznam bol odovzdaný a bola s jeho obsahom oboznámená zamestnankyňa žalobcu, t.j. predavačka, ktorá uviedla, že ho odovzdá majiteľovi. Iné dokazovanie vo veci vykonané nebolo a preto nie je dôvodná námietka, že sa žalobca nedozvedel o vykonávanom dokazovaní. V danom prípade správne orgány vychádzali predovšetkým zo zistení, ktoré sú uvedené v inšpekčnom zázname o výkone kontroly, písomného vyjadrenia žalobcu k oznámeniu o začatí správneho konania. Žalobca už z oznámenia o začatí správneho konania vedel aké nedostatky boli zistené pri výkone kontroly, konkrétne tieto nedostatky boli uvedené aj v inšpekčnom zázname, ktorý prevzala jeho zamestnankyňa a mala mu ho odovzdať, takže žalobca mal vedomosti o tom, z akých podkladov a z akých zistení správny orgán bude vychádzať pri vydávaní rozhodnutia. Žalobcovi bola uložená pokuta nie ako predajcovi pre konečného spotrebiteľa, ale pre porušenie povinnosti dodávateľa podľa § 12 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Uvedená skutočnosť vyplývala aj z inšpekčného záznamu, kde je uvedené „v kontrolovanej prevádzkarni je vykonávaný predaj len na základe oprávnenia k podnikateľskej činnosti. Z uvedeného dôvodu nebol vykonaný kontrolný nákup.“

53. K námietkam žalobcu ohľadne vykonaného dokazovania a zabezpečenia dôkazov správny súd poukazuje na to, že v zmysle Zákona o správnom konaní dôkazy navrhuje účastník správneho konania, ale dokazovanie vykonáva správny orgán v súlade so zákonom. V danom prípade žalobca neoznačil žiadne dôkazy, z ktorého dôvodu správne orgány ani dôkazy, ktoré by on navrhol, nevykonali, preto nie je ani opodstatnená námietka žalobcu, že správne orgány pri rozhodovaní nezobrali do úvahy dôkazy svedčiace v jeho prospech. Správny súd nepovažuje za dôvodnú námietku žalobcu ohľadne nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia o výške uloženej pokuty, pretože správne orgány pri ukladaní výšky pokuty vychádzali z ust. § 24 ods. 1 Zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého možno uložiť pokutu až do výšky 66.400,- Eur. pričom správne orgány zohľadnili to, že z 200 kontrolovaných výrobkov iba u 16 druhov výrobkov v celkovej hodnote 1.590,90 Eur, ktoré sa nachádzali v ponuke na predaj na predajnej ploche, neboli označené údajmi o výrobcovi alebo o dovozcovi alebo dodávateľovi, z ktorého dôvodu výška pokuty bola určená na spodnej hranici, t.j. 500,- Eur. Taktiež nie je opodstatnená námietka žalobcu, aby správne orgány, resp. žalovaný pri odôvodnení výšky pokuty vychádzali len z možnosti pravdepodobnosti porušenia práv konečného spotrebiteľa, pričom k porušeniu práv konečného spotrebiteľa nedošlo, lebo pokuta žalobcovi bol uložená ako dodávateľovi, teda nie na predaj konečnému spotrebiteľovi, ale za účelom predaja iným prevádzkovateľom živnosti (veľkoobchod) v rozsahu voľných živností, teda len na základe oprávnenia z podnikateľskej činnosti. Žalobca v zmysle § 12 ods. 2 v nadväznosti na § 12 ods. 7 Zákona o ochrane spotrebiteľa zodpovedá za zistené nedostatky na základe princípu objektívnej zodpovednosti, to znamená bez ohľadu na zavinenie či už úmyselné alebo z nebanlivosti. Zavinenie nie je pojmovým znakom uvedeného správneho deliktu a preto žalobcovi vznikla zodpovednosť len za porušenie právnej povinnosti, ktorá pre neho vyplýva už z uvedeného ust. § 12 ods. 2 v nadväznosti na § 12 ods. 7 Zákona o ochrane spotrebiteľa.

54. Na základe uvedených skutočností správny súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná a preto ju podľa § 190 SSP zamietol.

55. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP a žalobcovi, ktorý v konaní úspešný nebol, nepriznal právo na ich náhradu.

56. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá musí byť podaná na Krajskom súde v Košiciach v lehote 1 mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť.

Lehota na podanie kasačnej sťažnosti je 30 dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu, ak sa rozhodlo o

- a) správnej žalobe, ak žalovaným orgánom verejnej správy je správca dane alebo orgán verejnej správy, ktorý rozhodol o riadnom opravnom prostriedku podanom voči rozhodnutiu alebo opatreniu správcu dane,
- b) správnej žalobe, ak žalovaným orgánom verejnej správy je Úrad pre verejné obstarávanie, ktorý rozhodol vo veciach týkajúcich sa výkonu dohľadu nad verejným obstarávaním,
- c) správnej žalobe vo veciach správneho trestania,
- d) správnej žalobe vo veciach administratívneho vyhostenia.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania.

Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,

- i) nerespektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správnomu súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak ide o konanie o správnej žalobe podľa § 6 odseku 2 písm. c) a d) alebo ak je žalovaným Centrum právnej pomoci.

V Košiciach dňa 15. februára 2018

JUDr. Valéria Mihalčínová
predsedníčka senátu

JUDr. Milan Konček
člen senátu

JUDr. Eva Baranová
členka senátu

Za správnosť vyhotovenia: ...